

Μελίσα ντε λα Κρουζ

01 Γαλαζοαίματοι

ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ

βιβλίο

2

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MASQUERADE
Από τις Εκδόσεις HYPERION, Νέα Υόρκη 2007
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Γαλαζοαίματοι (Βιβλίο 2) – Χορός Μεταμφιεσμένων**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Melissa de la Cruz
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Melissa de la Cruz, 2007
Originally published in the United States and Canada
by Disney • Hyperion Books, an imprint of Disney Book Group,
LLC as MASQUERADE. This reprinted edition published
by arrangement with Disney • Hyperion Books.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-282-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Μελίσα ντε λα Κρουζ

*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*

Για τον αδελφό μου, Φράνσις ντε λα Κρουζ,
πιστό σύμμαχο και αδελφή ψυχή

Και για το σύζυγό μου, Μάικ Τζόνστον,
χωρίς τον οποίο δε θα υπήρχαν οι *Ασημοαίματοι*

*Συνηθίσαμε τόσο πολύ να μεταμφιεζόμαστε σε άλλους,
που στο τέλος μεταμφιεζόμαστε στους εαυτούς μας.*

Φρανσουά δούκας του Λα Ροσφουκό

... αυτό που είμαι γίνεται κάτι άλλο...

Η σκιά έπεσε.

Bauhaus, «Mask»

Τα περισσότερα είχαν καταλάβει την πλατεία του Αγίου Μάρκου. Ήταν εκατοντάδες: παχουλά, γκριζα, ζαρωμένα στο έδαφος, και σιωπηλά, τσιμπολογώντας τα ψίχουλα από τις σφολιατέλες και τα σταφιδόψωμα που είχαν αφήσει πίσω τους απρόσεκτοι τουρίστες. Ήταν μεσημέρι, αλλά ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω από σύννεφα κι ένα σκοτεινό πέπλο είχε σκεπάσει την πόλη. Οι γόνδολες ήταν αραδιασμένες στις προβλήτες τους, άδειες· οι γονδολιέρηδες με τα ριγέ πουκάμισα είχαν γείρει πάνω στα κουπιά τους, περιμένοντας πελάτες που δεν είχαν εμφανιστεί. Τα νερά είχαν κατέβει, οι σκούροι λεκέδες της παλίρροιας ήταν ορατοί στις προσόψεις των κτιρίων.

Η Σκάιλερ Βαν Άλεν ακουμπούσε τους αγκώνες της στο ετοιμόρροπο τραπεζάκι της καφετέριας. Στήριζε το κεφάλι της στα χέρια της, έτσι που το κάτω μέρος του πιγουνιού της είχε κρυφτεί μέσα στον τεράστιο γυριστό γιακά του πουλόβερ της. Ήταν ένα Γαλαζοαίματο βαμπίρ, η τελευταία των Βαν Άλεν – μιας πρώην διαπρεπούς οικογένειας της Νέας Υόρκης, που η επιρροή και η γενναιοδωρία της στάθηκαν καθοριστικές στην ίδρυση του σημερινού Μανχάταν. Μια φορά κι έναν καιρό, το όνομα Βαν Άλεν ήταν συνώνυμο της δύναμης, των προνομίων και της πατρωνίας. Αυτά όμως ίσχυαν πριν από πολύ καιρό και η οικογενειακή περιουσία είχε συρρικνωθεί εδώ και

χρόνια: η Σκάιλερ ήταν εξοικειωμένη στο να μαζεύει χρήματα παρά να τα σκορπά στα μαγαζιά. Τα ρούχα της –το μαύρο ζιβάγκο που κρεμόταν κάτω από τους γοφούς της, οι σκισμένες γκέτες, το αεροπορικό μπουφάν και οι φθαρμένες μπότες μοτοσικλετιστή– ήταν φτηνά αποφόρια.

Σε οποιοδήποτε άλλο κορίτσι, το κουρελιασμένο σύνολο θα έμοιαζε με τα ρούχα ενός άστεγου αλήτη, στη Σκάιλερ όμως φαινόταν σαν βασιλική ενδυμασία και τόνιζε ακόμη περισσότερο το λεπτό, σε σχήμα καρδιάς πρόσωπό της. Με την ωχρή, ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, τα βαθιά γαλάζια μάτια και τα πλούσια σκούρα, μαυρομπλέ μαλλιά, ήταν ένα εκθαμβωτικό, εξωφρενικά αξιαγάπητο πλάσμα. Η ομορφιά της γινόταν ακόμη πιο καλοσυνάτη όταν χαμογελούσε, παρ' ότι αυτό το πρωί δεν ήταν πολλές οι πιθανότητες να συμβεί.

«Μη σκας», είπε ο Όλιβερ Χάζαρντ-Πέρι, φέρνοντας το μικρό φλιτζάνι του εσπρέσο στα χείλη του. «Ό,τι κι αν συμβεί, ή δε συμβεί, τουλάχιστον κάναμε ένα μικρό διάλειμμα. Και η πόλη δεν είναι πανέμορφη; Έλα, πρέπει να το παραδεχτείς. Είναι πολύ καλύτερα να βρίσκεσαι στη Βενετία παρά κολλημένη στο εργαστήριο της χημείας».

Ο Όλιβερ ήταν ο καλύτερος φίλος της Σκάιλερ από τότε που ήταν παιδιά – ένας ψηλός κι αδύνατος, χαμογελαστός, όμορφος νεαρός με φουντωτά μαλλιά και ευγενικά καστανά μάτια. Ήταν ο έμπιστός της, σύντροφος σε κάθε της βήμα και, όπως είχε μάθει πριν από λίγο καιρό, ο Αγωγός της – κατά την παράδοση, ο Αγωγός ήταν βοηθός και δεξί χέρι των βαμπίρ, μια θέση παροχής υψηλής υπηρεσίας. Ο Όλιβερ είχε παίξει αποφασιστικό ρόλο στο να ταξιδέψουν από τη Νέα Υόρκη στη Βενετία σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Είχε καταφέρει να πείσει τον πατέρα του να τους επιτρέψει να τον

συνοδέψουν σ' ένα επαγγελματικό του ταξίδι στην Ευρώπη.

Παρά τα εύθυμα λόγια του Όλιβερ, η Σκάλερ ήταν σκυθρωπή. Ήταν η τελευταία τους ημέρα στη Βενετία και δεν είχαν ανακαλύψει τίποτε απολύτως. Αύριο θα πετούσαν πίσω στη Νέα Υόρκη με άδεια χέρια και με το ταξίδι τους να έχει αποτύχει εντελώς.

Άρχισε να μαδάει την ετικέτα από το μπουκάλι του Pellegrino, σκίζοντάς την προσεκτικά, ώστε να ξετυλιχτεί σε μια μακριά, λεπτή λωρίδα πράσινου χαρτιού. Δεν ήθελε να το βάλει κάτω τόσο γρήγορα.

Πριν από σχεδόν δύο μήνες, η γιαγιά της Σκάλερ, η Κορντέλια Βαν Άλεν, είχε δεχτεί την επίθεση ενός από τους Ασημοαίματους, τους θανάσιμους εχθρούς των Γαλαζοαίματων βαμπίρ. Η Σκάλερ είχε μάθει από την Κορντέλια πως, όπως και οι Γαλαζοαίματοι, οι Ασημοαίματοι ήταν πεπτωκότες άγγελοι καταδικασμένοι να ζουν τις αιώνιες ζωές τους στη Γη. Ωστόσο, σε αντίθεση με τους Γαλαζοαίματους, τα Ασημοαίματα βαμπίρ είχαν ορκιστεί πίστη και υποταγή στον εκδιωγμένο Πρίγκιπα των Ουρανών, τον ίδιο τον Εωσφόρο, και είχαν αρνηθεί να πειθαρχήσουν στον Κώδικα των Βαμπίρ, έναν αυστηρό κώδικα ηθικής που οι Γαλαζοαίματοι έλπιζαν πως θα τους βοηθούσε να καταφέρουν να επιστρέψουν στον Παράδεισο.

Η Κορντέλια ήταν η νόμιμη κηδεμόνας της Σκάλερ. Η Σκάλερ δεν είχε γνωρίσει ποτέ τους γονείς της: ο πατέρας της πέθανε πριν από τη γέννησή της και η μητέρα της έπεσε σε κώμα λίγο μετά που την έφερε στη ζωή. Στο μεγαλύτερο μέρος της παιδικής ηλικίας της Σκάλερ, η Κορντέλια είχε υπάρξει αμέτοχη και απόμακρη. Ήταν όμως η μοναδική οικογένεια που είχε στον κόσμο και, όπως και να 'χε, αγαπούσε τη γιαγιά της.

«Ήταν σίγουρη πως εκείνος θα βρισκόταν εδώ», είπε η Σκάιλερ, ρίχνοντας απαρηγόρητη ψίχουλα ψωμιού στα περιστέρια που είχαν μαζευτεί κάτω από το τραπέζι τους. Επαναλάμβανε τα λόγια αυτά από την πρώτη στιγμή που έφτασαν στη Βενετία. Η επίθεση του Ασημοαίματου είχε αφήσει εξασθενημένη την Κορντέλια, προτού όμως η γιαγιά της περάσει στην παθητική κατάσταση (τα Γαλαζοαίματα βαμπίρ είναι αθάνατα πλάσματα που μετενσαρκώνονται διαρκώς) είχε επιμείνει να βρει η Σκάιλερ τον εξαφανισμένο παππού της, τον Λόρενς Βαν Άλεν. Πίστευε πως εκείνος γνώριζε τον τρόπο για να νικηθούν οι Ασημοαίματοι. Τη στιγμή που άφηνε την τελευταία της πνοή, η γιαγιά της είχε ζητήσει να ταξιδέψει στη Βενετία, να χτενίσει τα στριφογυριστά σοκάκια και τα φιδογυριστά κανάλια της πόλης για να ανακαλύψει κάποιο ίχνος του.

«Αφού ψάξαμε παντού. Κανείς δεν έχει ακουστά κάποιον Λόρενς Βαν Άλεν ή κάποιον δόκτορα Τζον Κάρβερ», είπε αναστενάζοντας ο Όλιβερ, επισημαίνοντας πως είχαν κάνει δεκάδες ερωτήσεις στο πανεπιστήμιο, στο περίφημο Harry's Bar του Τζιουζέπε Σιπριάνι, ενώ ενδιάμεσα είχαν ερευνήσει κάθε ξενοδοχείο, έπαυλη και πανσιόν. Τζον Κάρβερ ήταν το όνομα που είχε πάρει ο Λόρενς όταν είχαν εγκατασταθεί στο Πλίμουθ.

«Το ξέρω. Αρχίζω να πιστεύω πως δεν υπήρξε ποτέ», απάντησε η Σκάιλερ.

«Μπορεί να έκανε λάθος... να ήταν πολύ αδύναμη και μπερδεμένη και να σε έστειλε σε λάθος μέρος», είπε ο Όλιβερ. «Μπορεί τελικά να αποδειχτεί πως κυνηγούσαμε χίμαιρες».

Η Σκάιλερ αναλογίστηκε την πιθανότητα. Ίσως η Κορντέλια να έκανε λάθος και μπορεί ο Τσαρλς Φορς, ο ηγέτης

των Γαλαζοαίματων, να είχε τελικά δίκιο. Η απώλεια της γιαγιάς της όμως την είχε επηρεάσει τρομερά και αισθανόταν μίαν απεγνωσμένη ανάγκη να εκπληρώσει την τελευταία επιθυμία της ηλικιωμένης γυναίκας.

«Δεν μπορώ να σκεφτώ έτσι, Όλι. Αν το κάνω, τότε θα το έχω βάλει κάτω. Πρέπει να τον βρω. Πρέπει να βρω τον παππού μου. Πονάω τόσο πολύ όταν σκέφτομαι αυτά που είπε ο Τσαρλς Φορς...»

«Τι είπες;» ρώτησε ο Όλιβερ.

Η Σκάιλερ είχε αναφέρει πως συζήτησε με τον Τσαρλς προτού φύγουν, χωρίς όμως να του πει λεπτομέρειες. «Είπε...» Έκλεισε τα μάτια της και θυμήθηκε την όλο ένταση συνάντησης.

Είχε πάει να επισκεφθεί τη μητέρα της στο νοσοκομείο. Η Αλέγκρα Βαν Άλεν ήταν το ίδιο όμορφη και απόμακρη όπως πάντα, μια γυναίκα που αιωρούνταν μεταξύ ζωής και θανάτου. Λίγο μετά τη γέννηση της Σκάιλερ είχε γλιστρήσει σε μια κατατονική κατάσταση. Η Σκάιλερ δεν ξαφνιάστηκε βρίσκοντας έναν ακόμη επισκέπτη στο προσκέφαλο της μητέρας της.

Ο Τσαρλς Φορς ήταν γονατιστός δίπλα στο κρεβάτι, σηκώθηκε όμως γρήγορα και σκούπισε τα μάτια του μόλις είδε τη Σκάιλερ.

Εκείνη ένιωσε μια σουβλιά οίκτου για τον άντρα. Μόλις πριν από ένα μήνα είχε πιστέψει πως ήταν η προσωποποίηση του διαβόλου, τον είχε μάλιστα κατηγορήσει ως Ασημοαίματο. Πόσο έξω είχε πέσει.

Ο Τσαρλς Φορς ήταν ο Μιχαήλ, ο Αγνός στην Καρδιά. Ήταν ένας από τους αρχαγγέλους και είχε επιλέξει να εξορι-

στεί εθελοντικά από τον Παράδεισο προκειμένου να βοηθήσει τους αδελφούς του, που είχαν εκδιωχθεί κατά την ανταρσία του Εωσφόρου και ήταν καταραμένοι να ζουν τη ζωή τους στη Γη ως Γαλαζοαίματοι. Ήταν βαμπίρ από επιλογή, όχι επειδή είχε αμαρτήσει. Η μητέρα της, η Αλέγκρα Βαν Άλεν, ήταν το μοναδικό βαμπίρ, εκτός απ' αυτόν, που βρισκόταν σε αντίστοιχη κατάσταση. Η Αλέγκρα ήταν ο Γαβριήλ*, ο Αδιάφθορος, ο Ενάρετος. Ο Μιχαήλ και ο Γαβριήλ μοιράζονταν μια μεγάλη και περίπλοκη ιστορία. Ήταν δίδυμα βαμπίρ, με δεσμό αίματος μεταξύ τους και σ' αυτό τον κύκλο είχαν γεννηθεί ως αδελφός και αδελφή.

Ο δεσμός τους ήταν μια αιώνια υπόσχεση ανάμεσα σε Γαλαζοαίματος, όμως η γυναίκα, που ήταν σήμερα ο Γαβριήλ, είχε απαρνηθεί την υπόσχεση όταν είχε πάρει ως σύζυγο τον Κοκκινόαιματο πατέρα της Σκάιλερ, τον υποτακτικό της, αντί για τον Μιχαήλ.

«Ξέρεις γιατί η μητέρα σου βρίσκεται σε κώμα; Ή γιατί έχει επιλέξει να είναι σε κώμα;» τη ρώτησε ο Τσαρλς.

Η Σκάιλερ έγνεψε καταφατικά. «Ορκίστηκε να μην πάρει άλλον υποτακτικό μετά το θάνατο του πατέρα μου. Η Κορντέλια είπε πως το έκανε επειδή ήθελε να πεθάνει κι αυτή».

«Όμως δεν μπορεί. Είναι βαμπίρ. Έτσι ζει...» είπε πικρά ο Τσαρλς. «Αν το ονομάζει ζωή αυτό κανείς».

«Είναι η επιλογή της», απάντησε η Σκάιλερ με σταθερή

---

* Στις περισσότερες εικόνες ο Γαβριήλ απεικονίζεται ως αρσενικός. Μερικές φορές επίσης εμφανίζεται ως ανδρόγυνο ή θηλυκό. Σύμφωνα με τους υποστηρικτές του New Age, ο Γαβριήλ είναι περισσότερο θηλυκός παρά αρσενικός άγγελος. Σύμφωνα με τη χριστιανική παράδοση οι άγγελοι δεν έχουν φύλο. (Σ.τ.Μ.)

φωνή. Δεν της άρεσε διόλου η επίκριση που διέκρινε στα λόγια του Τσαρλς.

«Επιλογή», βλαστήμησε ο Τσαρλς. «Μια ρομαντική ιδέα, αλλά τίποτε παραπάνω». Στράφηκε στη Σκάιλερ. «Άκουσα ότι θα πας στη Βενετία».

Η Σκάιλερ έγνεψε. «Φεύγουμε αύριο. Για να βρω τον παππού μου». *Λένε πως η κόρη της γυναικάς που είναι σήμερα ο Γαβριήλ θα μας φέρει τη σωτηρία που αναζητάμε, της είχε πει η γιαγιά της. Μόνον ο παππούς σου ξέρει πώς να νικήσει τους Ασημοαίματους. Θα σε βοηθήσει.*

Η Κορντέλια της είχε εξηγήσει πως στη διάρκεια όλης της ιστορίας του κόσμου, οι Ασημοαίματοι κυνηγούσαν τους Γαλαζοαίματους εξαλείφοντας το αίμα και τις αναμνήσεις τους. Οι τελευταίες γνωστές επιθέσεις είχαν συμβεί στο Πλίμουθ, όταν τα βαμπίρ είχαν ταξιδέψει στον Νέο Κόσμο. Τετρακόσια χρόνια αργότερα, στην πόλη της Νέας Υόρκης, όταν η Σκάιλερ είχε ξεκινήσει τη δεύτερη χρονιά της στο εκλεκτό σχολείο Ντατσέσν, οι επιθέσεις άρχισαν ξανά. Το πρώτο θύμα ήταν μια συμμαθήτριά της – η Άγκι Καροντόλετ. Λίγο μετά το θάνατο της Άγκι, ο αριθμός των πτωμάτων αυξήθηκε. Αυτό που αναστάτωσε περισσότερο τη Σκάιλερ ήταν πως όλα τα θύματα ήταν έφηβοι Γαλαζοαίματοι, που δέχτηκαν επίθεση στην πιο ευάλωτη περίοδο της ζωής τους – ανάμεσα στα δεκαπέντε και τα είκοσι ένα τους χρόνια, προτού αποκτήσουν τον πλήρη έλεγχο των δυνάμεών τους.

«Ο Λόρενς Βαν Άλεν είναι ένας απόβλητος, ένας εξόριστος», είπε ο Τσαρλς Φορς. «Το ταξίδι στη Βενετία δε θα σου προσφέρει τίποτε άλλο παρά μόνο σύγχυση και θλίψη», δήλωσε ο μεγιστάνας με το ατσάλινο βλέμμα.

«Δε με νοιάζει», μουρμούρισε η Σκάιλερ, χαμηλώνοντας το

βλέμμα της. Έπιασε σφιχτά την άκρη του πουλόβερ της και τη στριφογύρισε. «Εξακολουθείς να αρνείσαι πως οι Ασημοαίματοι επέστρεψαν. Και ήδη έχουν πάρει πάρα πολλούς από εμάς».

Ο τελευταίος σκοτωμός είχε συμβεί λίγο μετά την κηδεία της γιαγιάς της. Η Σάμερ Έιμορι, η περσινή ντεμπιτάντ της χρονιάς, είχε βρεθεί αποστραγγισμένη στο ρετιρέ της στον Πύργο Τραμπ. Το χειρότερο με τους Ασημοαίματους ήταν πως δεν προκαλούσαν το θάνατο –όχι– προκαλούσαν μια μοίρα χειρότερη απ’ αυτόν. Ο Κώδικας των Βαμπίρ απαγόρευε ρητά την τέλεση της *Caerimonia Osculor*, του Ιερού Φιλιού, τη θρέψη με αίμα, από το δικό τους είδος. Η *Caerimonia* διεπόταν από ένα συγκεκριμένο τελετουργικό με αυστηρούς κανόνες. Δεν επιτρεπόταν η κατάχρηση των ανθρώπων, ούτε η ολική αποστράγγιση.

Ο Εωσφόρος, όμως, και το λεφούσι του είχαν ανακαλύψει πως αν εκτελούσαν το Ιερό Φιλί σε άλλα βαμπίρ, αντί σε ανθρώπους, γίνονταν πιο ισχυροί. Οι Κοκκινοαίματοι πρόσφεραν τη ζωτική δύναμη ενός μόνο πλάσματος, ενώ οι Γαλαζοαίματοι ήταν πιο κραταιοί, διατηρώντας μέσα τους έναν αθάνατο προμαχώνα γνώσης. Οι Ασημοαίματοι έπαιρναν όλο το αίμα και τις αναμνήσεις ενός βαμπίρ, ρουφώντας το μέχρι τον ολοκληρωτικό αφανισμό, μετατρέποντας τον Γαλαζοαίματο σε σκλάβο μιας παραφρονημένης συνείδησης. Οι Ασημοαίματοι ήταν πολλά πλάσματα παγιδευμένα σε ένα σαρκίο, για πάντα. Απεχθείς.

Το συνοφρύωμα του Τσαρλς Φορς έγινε εντονότερο. «Οι Ασημοαίματοι έχουν εκδιωχθεί. Είναι αδύνατον. Υπάρχει άλλη εξήγηση γι’ αυτό που συνέβη. Η Επιτροπή διερευνά...»

«Η Επιτροπή δεν έχει κάνει τίποτε! Η Επιτροπή θα εξακολουθήσει να μην κάνει τίποτε!» διαφώνησε η Σκάιλερ.

Γνώριζε την ιστορία στην οποία επέμενε ο Τσαρλς Φορς – ότι οι Γαλαζοαίματοι είχαν κερδίσει την τελική μάχη στην αρχαία Ρώμη, όταν ο Τσαρλς κατατρόπωσε τον ίδιο τον Εωσφόρο, γνωστό τότε ως τον μανιακό Ασημοαίματο αυτοκράτορα Καλιγούλα, και με τη μύτη του χρυσού σπαθιού του τον είχε πετάξει βαθιά στις φωτιές της Κόλασης.

«Όπως επιθυμείς», αναστέναξε ο Τσαρλς. «Δεν μπορώ να σε εμποδίσω να πας στη Βενετία, αλλά πρέπει να σε προειδοποιήσω πως ο Λόρενς δεν είναι ούτε στο μικρό του δαχτυλάκι ο άνθρωπος που ευχόταν η Κορντέλια να ήταν».

Η Σκάιλερ τον κοίταζε περιφρονητικά, ενώ εκείνος έπιασε το πιγούνι της και το ανασήκωσε.

«Θα πρέπει να προσέχεις, κόρη της Αλέγκρα», κι αυτή τη φορά η φωνή του είχε μια πιο μαλακή χροιά.

Η Σκάιλερ ανατρίχιασε στην ανάμνηση του αγγίγματός του. Οι τελευταίες δύο εβδομάδες αποδείκνυαν συνεχώς πως ο Τσαρλς Φορς μπορεί να ήξερε για ποιο πράγμα μιλούσε. Ίσως η Σκάιλερ έπρεπε απλώς να πάψει να κάνει ερωτήσεις, να επιστρέψει στη Νέα Υόρκη και να είναι ένα καλό κορίτσι, μια καλή Γαλαζοαίματη. Κάποια που δε θα αμφισβητούσε τα κίνητρα ή τις πράξεις της Επιτροπής. Κάποια που το μοναδικό της πρόβλημα θα ήταν τι να φορέσει στο Χορό των Τετρακοσίων στο Σεντ Ρέτζις.

Φύσηξε με το στόμα τις φράντζες της και κοίταξε ικετευτικά τον καλύτερο φίλο της στην άλλη άκρη του τραπέζιου. Ο Όλιβερ είχε υπάρξει πιστός υποστηρικτής της. Στάθηκε στο πλευρό της σε όλη αυτή τη δοκιμασία και τις χαοτικές ημέρες αμέσως μετά την κηδεία της γιαγιάς της.

«Το ξέρω πως βρίσκεται εδώ, το νιώθω», είπε η Σκάιλερ. «Μακάρι να μην έπρεπε να φύγουμε τόσο σύντομα». Άφησε το μπουκάλι, εντελώς απογυμνωμένο από την ετικέτα του, πίσω στο τραπέζι.

Ο σερβιτόρος έφτασε με το λογαριασμό και ο Όλιβερ γλίτρησε γρήγορα την πιστωτική του κάρτα στη δερμάτινη θήκη προτού προλάβει η Σκάιλερ να διαμαρτυρηθεί.

Αποφάσισαν να κλείσουν μια γόνδολα για μια τελευταία βόλτα στην παλιά πόλη. Ο Όλιβερ βοήθησε τη Σκάιλερ να ανέβει στη γόνδολα και οι δυο τους ξάπλωσαν πίσω στο ίδιο βελούδινο μαξιλάρι, έτσι που τα χέρια τους πιέζονταν μεταξύ τους. Η Σκάιλερ αποτραβήχτηκε ελαφρά, νιώθοντας λίγο αμήχανα με τη σωματική τους επαφή. Αυτό ήταν καινούργιο. Πάντα ένιωθε άνετα με τον Όλιβερ στο παρελθόν. Είχαν μεγαλώσει μαζί – τσαλαβουτώντας γυμνοί στη λιμνούλα πίσω από το σπίτι της γιαγιάς της στο Ναντάκετ, μένοντας ο ένας στο σπίτι του άλλου κουλουριασμένοι στον ίδιο διπλό υπνόσακο. Ήταν τόσο κοντά σαν αδέρφια· τελευταία όμως η Σκάιλερ διαπίστωσε πως αντιδρούσε στην παρουσία του με μια καινούργια αμηχανία που δεν μπορούσε να εξηγήσει. Ήταν σαν να είχε ξυπνήσει μια μέρα και να είχε ανακαλύψει πως ο καλύτερός της φίλος ήταν επίσης αγόρι – και πολύ εμφανίσιμο μάλιστα.

Ο γονδολιέρης έσπρωξε τη βάρκα από την προβλήτα και ξεκίνησαν το αργό τους ταξίδι. Ο Όλιβερ έβγαζε φωτογραφίες και η Σκάιλερ προσπαθούσε να απολαύσει τη θέα. Όσο όμορφη όμως κι αν ήταν η πόλη, δεν μπορούσε να καταπνίξει ένα κύμα θλίψης και απελπισίας. Αν δεν έβρισκε τον παππού της, τι θα έκανε μετά; Εκτός από τον Όλιβερ, ήταν ολομόναχη στον κόσμο. Τι θα της συνέβαινε; Ο Ασημοαίματος

–αν ήταν Ασημοαίματος– την είχε σχεδόν εξολοθρεύσει δύο φορές. Πίεσε το χέρι της στο λαιμό της σαν για να προστατευτεί από την παλιά επίθεση. Ποιος ήξερε αν ή πότε θα επέστρεφε; Και θα σταματούσε η σφαγή, όπως έλπιζε η Επιτροπή, ή θα συνεχιζόταν, όπως υποπτευόταν η ίδια, ώσπου να τους κυνηγήσουν όλους τους;

Η Σκάιλερ ανατρίχιασε αν και δεν έκανε ψύχρα. Κοίταζε στην απέναντι πλευρά του καναλιού και είδε μια γυναίκα που έβγαινε από ένα κτίριο.

Μια γυναίκα που έμοιαζε απόκοσμα οικεία.

Δεν μπορεί, σκέφτηκε η Σκάιλερ. Είναι αδύνατον. Η μητέρα της ήταν σε κώμα, σε ένα δωμάτιο νοσοκομείου στη Νέα Υόρκη. Δεν υπήρχε περίπτωση να μπορεί να βρίσκεται στην Ιταλία. Ή θα μπορούσε; Συνέβαινε κάτι με την Αλέγκρα που δεν το γνώριζε η Σκάιλερ;

Σχεδόν σαν να την είχε ακούσει, η γυναίκα γύρισε και την κοίταξε στα μάτια.

Ήταν η μητέρα της. Ήταν σίγουρη γι' αυτό. Η γυναίκα είχε τα υπέροχα ξανθά μαλλιά της Αλέγκρα, λεπτή αριστοκρατική μύτη, τα ίδια έντονα ζυγωματικά, το ίδιο λυγρό σώμα, τα ίδια φωτεινά πράσινα μάτια.

«Όλιβερ... είναι... ω, Θεέ μου!» αναφώνησε, τραβώντας το παλτό του φίλου της. Του έδειξε φρενιασμένα την άλλη όχθη του καναλιού.

Ο Όλιβερ στράφηκε. «Ε;»

«Εκείνη η γυναίκα... νομίζω πως είναι... η μητέρα μου! Εκεί!» είπε και έδειξε προς τη φιγούρα που έτρεχε γρήγορα και εξαφανίστηκε ανάμεσα στο πλήθος που έβγαινε από το Παλάτι των Δόγηδων.

«Τι στην ευχή λες;» Κοίταξε προσεκτικά το δρομάκι, εκεί

που του έδειχνε η Σκάιλερ. «Εκείνη η γυναίκα; Είσαι σοβαρή; Σκάι, τα έχεις χάσει; Η μητέρα σου βρίσκεται στο νοσοκομείο στη Νέα Υόρκη. Και είναι κατατονική», είπε θυμωμένα ο Όλιβερ.

«Το ξέρω, το ξέρω, αλλά... Κοίτα, να τη πάλι. Αυτή είναι, το ορκίζομαι στον Θεό, είναι αυτή».

«Πού νομίζεις ότι πηγαίνεις;» φώναξε ο Όλιβερ, καθώς η Σκάιλερ προσπάθησε να σηκωθεί όρθια. «Τι σε έπιασε; Περίμενε! Σκάι, κάθισε κάτω! Χάνουμε σίγουρα το χρόνο μας μ' όλα αυτά», μουρμούρισε τώρα μαλακά.

Η Σκάιλερ γύρισε και τον κοίταξε. «Δεν είσαι υποχρεωμένος να έρθεις μαζί μου, ξέρεις».

Εκείνος αναστέναξε. «Σωστά. Δηλαδή θα είχες έρθει και μόνη σου μέχρι τη Βενετία; Δε θα είχες φτάσει ούτε μέχρι το Μπρούκλιν».

Ξεφύσηξε δυνατά, κρατώντας τα μάτια της καρφωμένα στην ξανθιά γυναίκα, ανυπομονώντας να βγει από την αργοκίνητη γόνδολα. Είχε δίκιο, του χρωστούσε πολλά που τη συνόδεψε στη Βενετία και την ενοχλούσε που ήταν τόσο εξαρτημένη απ' αυτόν. Του το είπε.

«Υποτίθεται πως έτσι θα πρέπει να συμβαίνει», της εξήγησε υπομονετικά ο Όλιβερ. «Είμαι ο Αγωγός σου. Υποτίθεται πως θα πρέπει να σε βοηθάω να βρίσκεις το δρόμο σου στον κόσμο των ανθρώπων. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πως αυτό θα σήμαινε να είμαι και ο ταξιδιωτικός σου πράκτορας, αλλά...»

«Τότε βοήθησέ με», είπε ξερά η Σκάιλερ. «Πρέπει οπωσδήποτε να κατεβώ από τη γόνδολα...» Ήταν τρελαμένη. Το πήρε απόφαση και μ' έναν όλο χάρη σάλτο πήδηξε από τη γόνδολα στην ακτή – ένα σάλτο που δε θα μπορούσε κανέ-

νας άνθρωπος να εκτελέσει, καθώς απείχαν γεμάτα δέκα μέτρα από το κοντινότερο *marciapiede*.

«Περίμενε! Σκάιλερ!» φώναξε ο Όλιβερ, προσπαθώντας να μην τη χάσει. «*Andiamo! Segua quella ragazza!*» είπε, πιέζοντας το γονδολιέρη να ακολουθήσει τη Σκάιλερ, χωρίς να είναι όμως εντελώς σίγουρος πως το χειροκίνητο βαρκάκι θα ήταν το καλύτερο μέσο για να κυνηγήσει ένα τόσο γρήγορο βαμπίρ.

Η Σκάιλερ ένωσε την όρασή της να εστιάζει και τις αισθήσεις της να οξύνονται. Ήξερε ότι κινείται γρήγορα – τόσο γρήγορα που νόμιζε πως όλοι οι άλλοι γύρω της έμεναν ακίνητοι. Ωστόσο και η γυναίκα προχωρούσε αντίστοιχα γρήγορα, αν όχι γρηγορότερα, πηδώντας πάνω από τα στενά κανάλια που φιδογύριζαν μέσα στην πόλη, αποφεύγοντας με ελιγμούς τα ταχύπλοα και πετώντας στην άλλη μεριά του ποταμού. Η Σκάιλερ όμως ήταν ξοπίσω της, οι δυο τους αποτελούσαν μια θολή κινούμενη εικόνα μέσα στο τοπίο της πόλης. Η Σκάιλερ ανακάλυψε μια αναπάντεχη απόλαυση στην καταδίωξη, σαν να ζορίζονταν μύες που δε γνώριζε την ύπαρξή τους.

«Μητέρα!» Στο τέλος αισθάνθηκε τόση απόγνωση που φώναξε, βλέποντας τη γυναίκα να πηδά με χάρη από ένα μπαλκόνι σε μια κρυφή είσοδο.

Αλλά η γυναίκα δε στράφηκε. Εξαφανίστηκε γρήγορα στην πόρτα ενός κοντινού παλάτσο.

Η Σκάιλερ πήδηξε στο ίδιο κεφαλόσκαλο, κράτησε την αναπνοή της και ακολούθησε τη γυναίκα μέσα, πιο αποφασισμένη από ποτέ να ανακαλύψει την αληθινή ταυτότητα της μυστηριώδους ξένης.

Η Σκάιλερ Βαν Άλεν αναζητά εξηγήσεις για τους μυστηριώδεις θανάτους νεαρών βαμπίρ. Παρέα με τον κολλητό της, τον Όλιβερ, ταξιδεύουν στην Ιταλία με την ελπίδα να βρει το ένα και μοναδικό βαμπίρ που μπορεί να βοηθήσει: τον παππού της. Εκείνος ξέρει για τους Ασημοαίματους... Στο μεταξύ, στη Νέα Υόρκη οι ετοιμασίες για το Χορό των Τετρακοσίων κορυφώνονται. Πρόκειται για ένα ξεχωριστό κοινωνικό γεγονός: την πρώτη δημόσια εμφάνιση των νεαρότερων μελών της Επιτροπής των βαμπίρ στην κοινωνία των Γαλαζοαίματων.

Το μεταμεσονύκτιο πάρτι που ακολουθεί, ή αλλιώς ο Χορός των Μεταμφιεσμένων, είναι, πάλι, μια εντελώς διαφορετική περίπτωση. Πίσω από τις μάσκες των Γαλαζοαίματων κρύβεται κάποιος ή κάποια που θα αλλάξει για πάντα τη ζωή της νεαρής Σκάιλερ.

Γεμάτο λάμψη και πάθη, το δεύτερο βιβλίο της σειράς των Γαλαζοαίματων θα αφήσει τους αναγνώστες διαψασμένους για περισσότερες... περιπέτειες.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-496-282-2

9 789604 962822

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 08647

ΔΙΑΒΑΖΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ